

lov, der kommer på banen. Det er ikke mulighedenes samfund, vi ser her.

Så har man også fra regeringens side for nylig været frisk og fremlagt en publikation, der hedder »Borgernær service«. Der lægger man så op til at sige, at det godt kan være, at kommunerne sparer, og at det godt kan være, at der ikke er udsigt til, at der bliver flere penge i fremtiden, men hvis kommunerne selv er lidt vakse ved havelågen, hvis kommunerne selv effektiviserer, hvis kommunerne selv gør noget for at få lavere sygefravær, og hvis kommunerne laver fælles indkøbspolitik, er den hellige grav velforvaret, og så er der masser af penge i kommunerne.

Sagen er jo bare den, at man i landets kommuner allerede er i fuld gang med det her arbejde, og hvis det var sådan, at man, selv om man virkelig havde gjort alt, hvad man overhovedet kunne, skulle finde på nogle enkelte ting, man kunne gøre ekstra, vil mange af de nye initiativer jo være umuliggjort af de lovforslag, som vi har behandlet her i salen i dag.

Netop det, at man ikke kan bruge mere på anlæg, vil jo forhindre, at man effektiviserer sin administration. Hvis man f.eks. i Vesthimmerland Kommune vælger at sige, at vi efter en strukturreform, som har givet os allehånde problemer – men vi har fået det til at lykkes, vi har kæmpet hårdt, medarbejderne har gjort, hvad de kunne, for at få det til at fungere – nu vil have en fælles administrationsbygning, så er det jo noget, der er umuliggjort. Så mange af de initiativer, man har den frækhed her at sige at kommunerne bare kan komme i gang med for simpelt hen at få nogle penge, er umuliggjort af, at man har et anlægsloft, at man har en nidkær detailstyring af landets kommuner. Det er igen ikke mulighedenes samfund, det er de manglende mulighedsers samfund, som regeringen har sat sig i spidsen for her. Det er både tragisk og sørgeligt, at man skal se et parti som Venstre, der ellers har sat sig i spidsen for at være frihedens parti, nu falde i den fuldstændig modsatte grøft og blive ufrihedens parti og de manglende mulighedsers parti.

Hvis vi kigger på helt konkret politik, vil vi se, at vi allerede i form af spørgsmål og andet har været inde på de helt konkrete ting, der bliver pillet af budgetterne. Det er jo kernevelfærden, der er på spil her. De skoletoiletter, som statsministeren på Venstres landsmøde flot lancerede skulle renoveres – nu skulle det ikke længere være sådan, at man som skolebarn skulle holde sig hele dagen, fordi det simpelt hen var

for uhumsk at gå på toiletet – bliver nu pillet af budgetterne ude i landets kommuner. 72 pct. af landets kommuner har valgt at spare midt i budgetåret. Det er kernevelfærden, der står på spil.

Men det er også fremtiden, der står på spil. Det er også de meget flotte klimainitiativer, som kommunerne har sat i værk. Man har lyttet til regeringen, der har sagt: Vi skal være et af de førende lande på klimaområdet, vi skal være dem, der sparer mest på energi, vi skal stå i spidsen i Danmark. Og så har man sat energibesparelserprojekter i gang. Og nu er regeringens svar igen de manglende mulighedsers samfund. Der skal ikke være mulighed for at gøre noget for klimaet. Der skal ikke være mulighed for at gøre noget for energien. Så de meget progressive kommuner, vi har, Middelfart, Sønderborg, Kalundborg, Frederikshavn, Lolland og andre, som har sat noget på dagsordenen, er nu på grund af regeringens politik om de manglende muligheder tvunget ud i at pille de her ting af budgettet. Jeg synes, at det er sørgeligt.

Man har heller ikke fra regeringens side villet imødekomme det helt konkrete ændringsforslag, vi havde fra den samlede oppositions side. Vi sagde, at når man kan have et hul i anlægsloftet for ældreboliger, hvilket er sympatisk, hvorfor kan man så ikke have det på klimainitiativer nu, hvis vi skal være et land, der går foran, hvad angår klimaet? Men man har fuldstændig undladt at kommentere det. Man har bare været imod og stemt imod.

Det samme gælder jo i forhold til vores aller mest udsatte børn. Vi har i det her år set tragiske eksempler på, hvor galt det kan gå, når kommunerne ikke i tide får sat ind med den sociale indsats, der skal til, i form af anbringelse, tvangsanbringelse eller noget andet af de her børn. Og vi har set en velfærdsminister, der har været fremme og sige, at der nu skulle ske noget. Men igen har man fra regeringens side ikke været til sinds at stemme for det helt konkrete ændringsforslag, som en samlet opposition stillede, hvori vi sagde: Skulle vi ikke give en mulighed for, at hvis man bruger penge på anbringelser, så er det noget, der er friholdt af den her servicerramme? Nej, der er igen nidkærhed, manglende muligheder, mistillid og mistro fra regeringens side. Jeg synes, at det er rigtig træls.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg håber, at vi, selv om vi ikke oplevede det under andenbehandlingen af det her forslag, her ved tredjebehandlingen får velfærdsministeren på banen. Vi har den 4. juni, dagen før grundlovsdag, den